

ner eller virksomheder. En hertil svarende bestemmelse er ikke medtaget i lovforslaget, dels fordi dette kun fastsætter regler om kredsen af ansvarssubjekter, dels fordi bestemmelser om straf for sådanne foreulempelser efter Justitsministeriets opfattelse hører hjemme i politivedtægterne.

Til § 10

Bestemmelsen i *stk. 1* svarer til presselovens § 6, stk. 4. Formuleringen indebærer, at subjektive undskyldningsgrunde som manglende tilregnelser eller manglende tilregnelighed kan medføre straffrihed for forfatteren. Det følger af almindelige strafferetlige principper, at objektive straffrihedsgrunde også kan påberåbes af forfatteren. Således vil en ellers strafbar sigtelse normalt være straffri, hvis der føres sandhedsbevis, jf. straffelovens § 269, stk. 1, 1. led, eller hvis gerningsmanden har handlet i god tro og til berettiget varetagelse af åbenbar almeninteresse, jf. samme bestemmelses 2. led. På samme måde vil den omstændighed, at en videregivelse (offentliggørelse) af en meddelelse eller et billede af privat karakter ikke er uberettiget, medføre, at handlingen ikke er strafbar, jf. straffelovens § 264 d.

I *stk. 2* fastsættes, at en artikel anses for navngiven, når forfatteren har samtykket i, at artiklen offentliggøres under dennes navn eller billede. Det samme gælder, når artiklen offentliggøres under forfatterens pseudonym eller mærke, og det er alment kendt, hvilken person der anvender det pågældende pseudonym eller mærke.

Angivelsen af navnet skal være så præcis, at det for læseren uden større undersøgelser vil være muligt at identificere forfatteren. Er ophavsmandens fulde navn og adresse anført, er navngivelseskravet opfyldt. Det samme er tilfældet, selv om adressen ikke er anført, hvis navnet f.eks. er usædvanligt, og artiklens indhold i øvrigt eller andre omstændigheder giver sådanne informationer, at ophavsmanden let lader sig identificere. Er dette ikke tilfældet, og er navnet almindeligt forekommende, anses artiklen ikke for navngiven, medmindre særlige forhold i øvrigt bevirker en let identifikation, og dette også må stå klart for forfatteren selv. Som særlige forhold kan nævnes en stillingsbetegnelse, f.eks. journalist N.N., skuespiller N.N. eller professor N.N. Det samme vil gælde i offentligheden almindeligt kendte personer, der anføres uden stillingsbetegnelse, og som har et almindeligt navn, når indholdet klart peger på denne person.

En artikel, der i stedet for forfatterens navn og adresse er ledsaget af et fotografi af den pågældende, skal anses for navngiven, idet forfatteren da må forvente, at han ret let kan identificeres.

Som noget nyt foreslås det, at navngivelseskravet ligeledes skal anses for opfyldt, når artiklen er skrevet under et pseudonym eller mærke, og det er alment kendt, hvilken person der anvender det pågældende pseudonym eller mærke. I denne situation må det stå klart for forfatteren, at han kan identificeres, hvorfor han bør være ansvarlig. Det ville være uacceptabelt, om personer, der har oparbejdet et fast af almenheden kendt mærke eller pseudonym, herefter straffrit kan begå f.eks. freds- eller ærekrænkelser, skønt så at sige alle har viden om, hvem gerningsmanden er. Et pseudonym eller mærke må bl.a. anses for alment kendt, hvis der i offentligt tilgængelige opslagsværker gives oplysning om forfatterens navn (jf. eksempelvis biografien »Danske Journalister«, udgivet af Dansk Journalistforbund).

Samtykke til artiklens offentliggørelse under navn m.v. er en selvfølgelig forudsætning, og kravet herom skal forstås på samme måde som i andre tilfælde, hvor der ikke stilles særlige krav til samtykket, f.eks. i form af skriftlighed. Også et stiltiende samtykke kan således være tilstrækkeligt. Hvis en artikel ved en fejltagelse eller mod forfatterens ønske er forsynet med den pågældendes navn eller portræt anses den ikke for navngiven, hvorfor forfatteren er ansvarsfri.

Således som navngivelse er defineret, kan der forekomme tilfælde, hvor en person, der føler sig krænket, ikke umiddelbart kan identificere den pågældende på en sådan måde, at han kan udtage stævning mod forfatteren eller anlægge privat straffesag mod ham o.s.v. Bestemmelserne i § 10 skal derfor sammenholdes med reglen i lovforslagets § 4, hvorefter redaktøren efter anmodning skal give oplysning bl.a. om identiteten af de personer, der er omfattet af § 10.

Bestemmelserne i lovforslagets § 10, *stk. 3-6*, indeholder en række præciseringer i forhold til de gældende regler i presseloven.

I *stk. 3* fastsættes således, at ansvar påhviler alle forfattere til en navngiven artikel, når det ikke fremgår, hvilken del de hver især har forfattet. Reale grunde taler for, at der i sådanne tilfælde kan gøres et ansvar gældende over for enhver, der samtykker i at stå som navngiven forfatter til en artikel.

Er der kun anført én forfatter til en artikel, som rent faktisk er skrevet af flere, anses den navngivne forfatter for ansvarlig for hele artiklens indhold. På samme måde vil en angiven forfatter, der som led i sin artikel vælger at bringe et unavngivet fredskrænkende billede, optaget af en anden, være ansvarlig for offentliggørelsen af billedet.

Det almindelige krav i strafferetten om tilregnelser til lovovertrædelsen gælder således for forfatteransvaret og der indføres således ikke med denne be-